

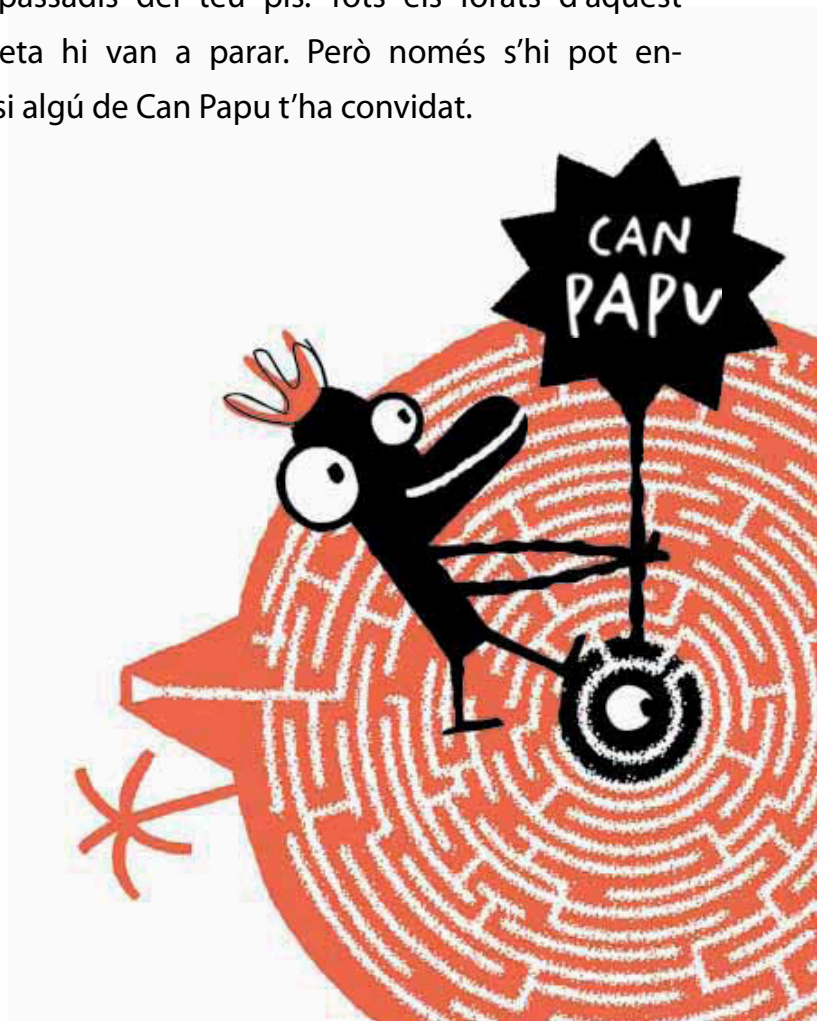
PAPU

La família Papu

Us presento la família Papu: el Gran Papu, la Senyora Papu i el Petit Papu. Viuen a la Cova Més Fonda, que és ampla i lluminosa perquè mil cuques de llum hi pengen del sostre.

A la Cova Més Fonda, s'hi va per qualsevol forat: pel cràter d'un volcà, l'esquerda d'una paret, el cau d'un conill o per entre dues rajoles del passadís del teu pis. Tots els forats d'aquest planeta hi van a parar. Però només s'hi pot entrar si algú de Can Papu t'ha convidat.

Fa molts i molts anys, a l'època dels Vells Temps, la Cova Més Fonda era el cau de l'alegria, i el cor de grills que els fa companyia entonava joioses melodies. Però ja fa molt que, ai!, a Can Papu gemeguen tot el dia.

Pobre Gran Papu! S'ha quedat sense feina.
L'ofici de Papu ha desaparegut.

Els pares ja no diuen als nens:

–Vindrà el Papu si et portes malament!

Tant se val si no dormen quan és l'hora de dormir, si no s'acaben el que tenen al plat, si no callen quan parlen els grans, si no són amables amb els companys, si fan rebequeries o pidolen tot el dia.

Portar-se bé o malament? És igual!

Al Gran Papu li agrada recordar els Vells Temps, quan els nens tenien por fins i tot del seu nom:

–Que vindrà el Papu! –xiuxiuejava algú amb veu temerosa.

10 I el que no volia menjar obria de seguida la boca, i el que xisclava com una sirena d'ambulància la tancava. I el que estava trencant

una joguina s'esforçava per arreglar-la, i el que volia ficar el dit a l'ull de la germana es ficava les mans a la butxaca.

Ah, però el Gran Papu preferia de molt els que no feien cap cas de l'avís: els que continuaven picant de peus a terra, xisclant, bramant i empipant tant com podien qualsevol que tinguessin al davant.

A tots aquests, el Gran Papu els feia una visita que no oblidarien mai en tota la seva vida. A tots aquests, el Gran Papu els mostrava els seus poders immensos, terribles, horripilants!

El Gran Papu tallava dits, nassos, orelles; arrencava dents, queixals i llengües, i obria forats sense fons als peus dels nens més dolents.

–Que bons que eren els Vells Temps! –s mica el Gran Papu–, però ja no en queda res de res! 11

La Senyora Papu, asseguda davant dels fogons, també recorda els Vells Temps, quan el Gran Papu tornava cada dia a casa carregat de bones viandes. Amb quina il·lusió l'esperava! Amb el seu davantal blanc de puntes ben emmidonat, feinejava alegre per la cuina mentre cantava:

«Què em portarà, què emportarà?

Ho faré bullit, al forn o fregit?

Faré melmelada, caramels o confits?»

La Senyora Papu treu d'un calaix el Llibre de Receptes per a Papus. L'obre amb molta cura, com si fos un tresor. Amb els ulls plens de llàgrimes llegeix el nom de les seves receptes preferides: Ulls de ploraner confitats, Dents de mossegador garapinyades, Dits de lladregot saltats, Llengua de burleta trinxada, Orelles de mentider ensucrades...

–Renoï, sí què n’eren, de bons, els Vells Temps! –sospira la Senyora Papu–, només de pensar-hi, se’m fa la boca aigua!

La Senyora Papu torna a desar el llibre al fons del calaix; ja no li fa falta: totes aquestes l·laminadures s’han acabat! Ara mengen verdures tot el dia, ja us ho podeu imaginar, quina taula més trista! Un Papu vegetarià?

–Això sí que no es pot suportar! –gemen el Gran Papu i la Senyora Papu, i ningú els pot consolar.

El Petit Papu no ha conegut els Vells Temps. El Gran Papu va retirar-se del món exterior (és a dir, el van retirar tant si vols com si no vols per força) abans que ell nasqués. És per això que mai no ha tastat cap de les famoses receptes de la Senyora Papu.

El Petit Papu, doncs, ha crescut (poc) a la Cova Més Fonda menjant verdures a cada hora d'àpat. Però la veritat és que ha sigut un Petit Papu molt feliç.

El Gran Papu i la Senyora Papu l'han deixat campar amunt i avall pel seu món subterrani, i li han donat permís per jugar amb qualsevol cuca o animaló que es pogués trobar; perquè heu de saber que els Papus entenen el que diuen totes les criatures que s'amaguen sota terra.

14   Només li han prohibit una cosa, una de molt important.

I li ho han repetit cada dia del món:

–No surtis mai al món exterior!

I el Petit Papu els ha obeït sense dir ni piu.

Fins que un dia...

Un dia, fa uns quants mesos, el Petit Papu jugava a agafar amb un conill. Es perseguien per un laberint de túnels, esquivant arrels, roques i basses. Fins que el conill es va aturar i va dir:

–Me'n vaig a dinar!

El Petit Papu li va suplicar:

–Queda't cinc minuts més, vaaaa..., cinc i prou.

Però el conill no li va fer cas. El Petit Papu, enfadat, el va seguir sense deixar de queixar-se:

–Només et demano cinc minuts més, no vindrà d'aquí, l'altre dia jo et vaig fer companyia fins que et va venir la son, ets un mal amic, a qui se li acut marxar així, tan de pressa...

Fins que va callar de cop i volta, paralizat. Corrent rere el conill, s'havia apropiat a la superfície tant i tant, que ara veia la llum del Sol que s'escolava per la boca del cau. I quina llum! Era tan blanca! No, de fet era una mica daurada, però brillant i també enlluernadora, era... El Petit Papu no tenia paraules per descriure aquella meravella.

Aquell dia, a l'hora de sopar, el Petit Papu va demanar al Gran Papu que li expliqués com era el món exterior.

–És un lloc horrorós on fa massa fred o massa calor, i és ple de gent gran desagraïda i de nens dolents –va dir el Gran Papu.

–I tu no hi has d'anar a fer res! –li va recordar la Senyora Papu.

16

Però el Petit Papu havia vist la llum del Sol,